EXPRESSIONS

LITTLE KITES
PKMMHSS EDARIKODE

This

Magazine

Contains

The Expressions

of Our

children

ഓണം

മലയാളിക്കിത്
നല്ലോണം കാശില്ലാത്തവനില്ലോണം
വിരുന്നുകാര് വന്നോണം
വീട്ടിൽ തന്നെ നിന്നോണം വീടില്ലാത്തവനെന്തോണം
വീഥിയിൽ പൂക്കളമിട്ടോണം
സ്നേഹിതരെല്ലാം കണ്ടോണം
ഓണത്തല്ലിൽ കൊണ്ടോണം
സദ്യ ലഭിച്ചാൽ തിന്നോണം
പായസമേറെ കുടിച്ചോണം

വിളമ്പുന്നവനും തികഞ്ഞോണം
ഉണ്ടുകഴിഞ്ഞാൽ പൊക്കോണം

സ്കൂൾ തുറന്നാൽ പഠിച്ചോണം
മടി കാണിക്കാതിരുന്നോണം
വായിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ നല്ലോണം
എല്ലാവർക്കും പറഞ്ഞോണം

FATHIMA NIHALA P P

AI CAMERA
Shot on realme C11 2021
Sreenandha.k

MUHAMMED SHAD V

Being alone and lost
Surrounded by people not souls
All smiles out but tears in
Hoping to die someday

But eyes don't lie
Can't see it her eye
The pain she hides
With all those smiles

She's screaming with silence
I see her search for a soul
Who will hug her to sweat
I know she deserves better
But no - one's better for her
So I become one

Seeing her tears make
Way to smiles
No tears just laugh
Earning love in return
I heal her to the
Birth of a beauty queen

She's an angel
With magic she's not aware
Heals better than anyone
Her laugh makes wound vanish

I wish she was mine
But I know she won't
Coz he hurt her so bad
That she's afraid to be mine

But I won't leave her
Not again
Not wanting to see her tears
I stay by her side
And I realize I'm in love

ESHAL AALIYA

മനസ്സിൽ മുറുകിയ ചിന്തകൾ

ഇപ്പൊ എനിക്ക് ഏകദേശം ഒരു 24 വയസു അത് എന്താലെ 24 എനിക്കറിയില്ല ഞാൻ ജനിച്ച വര്ഷം അതും ഒരു ചിന്ത പോലെ മനസ്സിൽ അലട്ടുകയാണ്

എന്റെ 'അമ്മ അമ്മയായിരുന്നു എനിക്ക് എല്ലാം അമ്മയുടെ മരണ ശേഷം ഞാൻ ഇങ്ങനെയാണ് കാരണം ഞാൻ തന്നെ ആളാണ് എന്റെ അമ്മയുടെ ശല്യം കയറണം അതൊരു ശല്യമായിരുന്നില്ല എന്നാൽ അന്നെനിക്ക് അത് തോന്നി എന്റെ അമ്മയും ഞാനുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം അത് ഒരിക്കലും എടുത്തു കളയാൻ പറ്റുന്നത് ആയിരുന്നില്ല അമ്മയുടെ ചിന്തകൾ എന്റെ മനസിനെ വല്ലാതെ അലട്ടുന്നു അത് ഒരിക്കലും അകന്നു പോകുന്നില്ല. എന്തോ എന്റെ കൂട്ടുകാരുടെ അമ്മമാരെല്ലാം നന്നായി സംസാരിക്കും നല്ല വസ്ത്രം ധരിക്കും നല്ല ഭക്ഷണം.... ഇങ്ങനെ എന്തോ ഇവിടെ നിന്നാണ് തുടക്കം. എന്റെ വീട് അത് അത്ര നല്ലത്ഒന്നും അല്ലായിരുന്നു. ഓടിനടിയിലൂടെ ചോരം പ്ര തരാം എങ്ങനെയൊക്കെ എന്നെ ബാധിച്ചു. ആദ്യം ഒക്കെ ഞാൻ സന്തോഷവാൻ ആയിരുന്നു എന്നാൽ പിന്നീട് എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചു ഞാൻ ഏകദേശം 2020 ൽ ആണ് പുറംനാട്ടിൽ പോയി പഠിക്കാൻ ആരംഭിച്ചത് അവിടെ എന്റെ കൂട്ടുകായരുടെ 'അമ്മ വളരെ നല്ല രീതിയിൽ സംസാരിക്കാനും നല്ല വസ്ത്രം ധരിച്ചും അവർ വരാറും ഉണ്ട് അത്കൊണ്ട് തന്നെ എന്റെ അമ്മയുടെ ഞാൻ പറയുമായിരുന്നു 'അമ്മ വരേണ്ട എനിക്ക് കുഴപ്പമില്ല എന്നി എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അത് സംഭവിച്ചു എന്നോട് പറയാദി എന്നെ എല്ലാവരും നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു എനിക്ക് അതിൽ വളരെ ലജ്ജ തോന്നി ഞാൻ പോയി എന്നെ ഒരു മാഷ് വിളിച്ചു അപ്പോൾ എന്റെ 'അമ്മ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു അത് എന്നെ വളരെ ലജ്ജവാനാക്കി കീറിയ സാരിയും നിറമിളകിയ ബ്ലൗസും എന്നെ കണ്ടതും അവർ എന്റെ അടുക്കലേക്ക് ഓടിവന്നു എന്നെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ചേർത്ത് പിടിച്ചു നിന്റെ വമ്മ വളരെ സ്നേകടത്തിൽ ആണെന്ന് പറഞ്ഞു ഞാൻ

എന്റെ അമ്മയെ വലിച്ചു റൂമിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി പാവം എന്റെ 'അമ്മ കഷ്ടപ്പെട്ടു പണിയെടുത്ത എനിക്ക് വേണ്ടി പൈസ ചിലവഴിച്ചു നാട്ടിൽ നിന്നും പുറത്തേക്ക് പഠിക്കാൻ പറഞ്ഞയച്ചു ഞാൻ എന്റെ അമ്മയെ അതെ എനിക്ക് ഒട്ടും അത് സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല എന്റെ കൂട്ടുകാരുടെ ഇടയിലൂടെ എനിക്ക് നടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം അത് സംഭവിച്ചു എന്റെ റൂമിലേക്ക് കയറിയപ്പോൾ ഞാൻ ഏറ്റവും വിലകൊടുത്തു വെടിച്ച എന്റെ പുത്തൻ വസ്ത്രം അത് കരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു ചിരട്ട ഇസ്തിരിപ്പെട്ടികൊണ്ട് ഇസ്തിരി ഇട്ട് ശീലമായത്കൊണ്ട് ആവാം എന്നാൽ അന്ന് അത് എനിക്ക് മനസ്സിലായില്ല പിന്നീടങ്ങോട്ട് ഞാൻ അങ്ങനെ ആയിരുന്നു ഒരു ദിവസം സഹികെട്ട ഞാൻ അന്ന് അത് നടപ്പിലാക്കി അതെ എന്റെ അമ്മയെ ഞാൻ ഉപേക്ഷയ്ച്ചു വൃദ്ധസാധനത്തിൽ കൊണ്ടിട്ടു പാവം എന്തെന്നറിയാതെ എന്നെ കാണാതെ ഞാൻ ഉപേക്ഷിച്ചതിൽ എന്നെ തനിച്ചാക്കി പോയി അമ്മയെ വിട്ട് രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞത് ആ രണ്ടു ദിവസം ഞാൻ അത് ആഘോഷിച്ചു പിന്നീട് ആ വാർത്ത അറിഞ്ഞ എന്റെ മനസ്സ് തകർന്നു പോയി വെറും ഒരു മാറാലപോലെ ഒട്ടിനിപിടിക്കുന്ന ചിന്തകൾ ഉടഞ്ഞെറിയാൻ നോക്കുന്തോറും മുറുകി മുറുകി.......

Fathima Nidha
10N

C'est la vie

"Mom, I'm home," 16-year-old Tristan called as he threw his shoes inside and entered his home.
"Mom...Tina.... Where are you...?" The only thing he can hear is silence. A chill ran up his spine. All sorts of presumptions are going through his mind.

He went ahead and checked his mom's room. It's empty. He went to the living room. It's also. Desiring for the best and foreseeing the worst, he enters Tina's room.

Tristan turns pale as he walks into the room. Blood. Blood is *everywhere*. On the walls, the curtains, the chair, the bedsheets. Even on the mug, Tina used to drink green tea this morning. Everything began to swim dizzily before Tristan. Darkness was all that he could see. He screamed for his mom.

Tristan suddenly jumped up from his bed and called out to his mother, "Mom... MOM!"

"Tristan, dear, what's wrong?". His mom rushed to his room upon hearing him shout. Tristan's jet-black hair made him look more paler. Her sea-blue eyes, which were the same as Tristan's, became glassy.

"It was all *just a dream*," he muttered, letting out a sigh of relief.

"Dear, did you have a nightmare?". Mom asked him.

"yeah, but it's nothing serious, mom".

"Dude, seriously?! Your screaming totally wrecked my painting!". Tina rushed into his room, yelling and forcing her foot through the door.

"I understand that you might be concerned, Tina. Let's try to keep our voices *down*, as your brother just had a nightmare." Tristan's mom tried to calm down Tina.

Tina, Tristan's older sister, is a talented artist. While Tristan takes after their mother, Tina has brown eyes and curly blonde hair like their father.
"ugh, whatever". Tina groaned as she strode out of his room.

"Mom, I think I should get ready for school. What's the time?". Tristan got up and walked to the bathroom, trying to change the subject.
"Wait, dear, are you sure you're okay?". Mom tried to ease her worries.
"Yeah, mom. it's not a *big* deal".

Tristan arrived at school at his usual time. But something seemed off about him. His best friend Jeremy picked up on it and noticed Tristan's face appeared blue. Jeremy knew his friend well enough to sense that something was wrong. So he waited patiently. Until Tristan was ready to confide in him.

"So you're sighing all day just because of a *dream*". Jeremy asked after hearing about the nightmare from Tristan.
"It was a *nightmare*, not a dream", Tristan corrected him.
"Man, don't you know that most of our dreams *never* happen?" He tried to soothe Tristan.
"Do you mean some of them *actually* happen?" Tristan went on.
"leave it, man. It's. Just. A. *Dream".*

Tristan reached home after school. He slowly removed his shoes and went in.
"Mom, can you please give me some water? I forgot to bring my bottle to school. So, I'm super thirsty". He called out. As he got no answer, he started to panic.

"Tina....Mom...guys....where are you?" there was a crack in his voice.

He didn't check the living or his mom's room. He went straight to Tina's room. Bloodstained footprints were leading to her room. Tristan's heartbeat rose as he went through the door. Seeing the room, he let out a sigh. It was a sigh of relief.

Tina was treating a wounded cat. The stains were not of blood. It was acrylic paint. It was spilt over. Thus, when Tina walked over, it stained.

"What happened to the cat?" Tristan asked with a worried tone.
"Something bit the poor thing. It was found lying on the street. I took it home". Tina was quite blue. She had a soft spot for cats.
Tristan noticed the bite mark on its neck. '*It looks nothing like a bite mark of an animal. It looks like the teeth of a human. Rubbish, I'm overthinking again*', Tristan thought to himself.
"You should wipe off the footprint from the floor. Mom might mistake it for blood".
"You can do the cleaning *too*. I'm not the only one who knows how to. And *stop* nagging. You're acting like *you're* the older one". Tina started being grumpy again.

As the time passed, Tristan totally forgot about the whole nightmare thing. He just said to himself that it was linked to the cat accident. Jeremy also stated so.

On a fine sunny day, as usual, Tristan went to school. Tina started her new painting. Mom went to work. She's a doctor. A heart surgeon at that. She saves lives.
Tristan had heard his mom telling Tina that she's gonna return early today. He was delighted at the thought of going out for dinner. Whenever his mom returned early, she would take them out for dinner.

"The *momma's boy* looks happy today. What's the occasion? Is today the *momma-coming-home-early* day?" Jeremy teased as he

saw Tristan humming his favourite song all day. The two of them walked together to home after school.
"yup. is it that *obvious*?" Tristan asked as if he didn't know the answer.
"Do you even have to *ask*? You're acting like a 3-year-old kid".

Tristan had a cheerful demeanour as he walked towards his home, whistling the catchy tune of "The Story of My Life" by One Direction. As he walked down the street, his heart racing with anticipation to finally be home, his eyes fell upon the once-familiar sight of his house. But to his utter shock and disbelief, the only thing that remained was a charred and smouldering pile of rubble. He stood there, frozen in horror, unable to comprehend the devastating scene before him.
When Tristan arrived at his one-time home, he noticed a group of people huddled around the scattered debris. Despite their hushed tones, their words were audible to Tristan, who could hear them whispering sympathetically, *"Oh, what a tragedy for that poor child."*

Tristan was at school when a fire broke out at his home, claiming the lives of two important people in his life. The inferno raged on, engulfing everything in its path, leaving Tristan with a deep sense of loss and despair.

Jeremy's heart raced as he approached the ruins of Tristan's house. Amidst the remnants, he finally spotted Tristan, sitting there with an incomprehensible expression. The tension in the air was palpable, and Jeremy braced himself for whatever might come next. He embraced Tristan delicately. That's when Tristan eventually let out all of his emotions. He started weeping like an infant in Jeremy's arms.
"Oh God, Jeremy. Oh, God." Tristan said.

"shh. Cry all you want. But don't say anything yet. Let's talk after the cry." Jeremy hushed him.

"Tris, you know what. Fate can be cruel sometimes. Unnecessarily cruel." Jeremy said when Tristan was finally serene.
"Out of all the people, Why did this happen to me? why *me*?" Tristan expressed in a gentle voice.
Jeremy took in a deep breath before he continued.
"Life is unpredictable, Tristan. Sometimes, we can't control the outcomes. Therefore, let's embrace the unexpected and assemble the best of what we have. ***C'est la vie***."

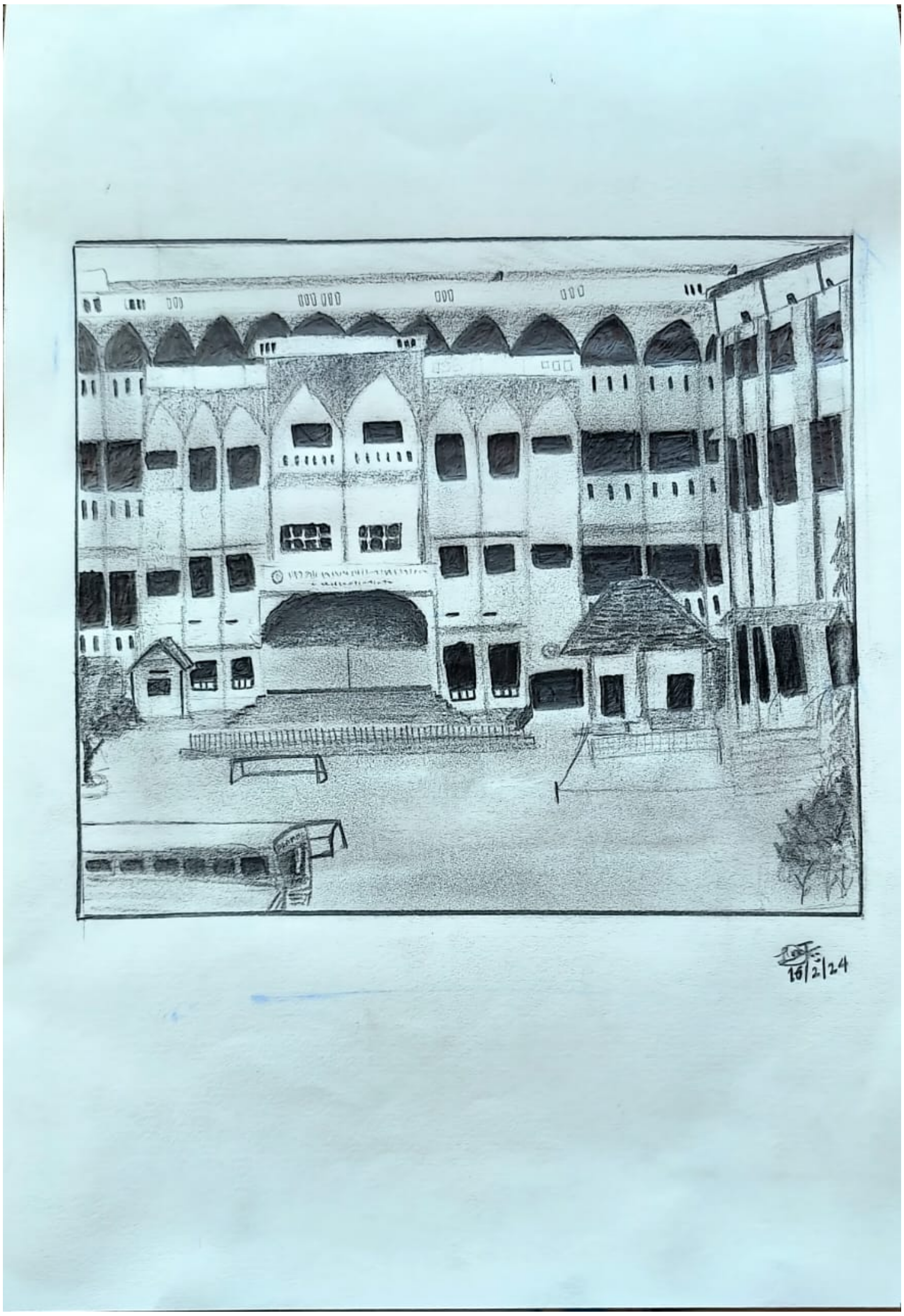

DIYA MANOJ